

[Larsen-Badse.]

strejfer denne Anmærkning og det, der staar i Forbindelse dermed.

Det ærede Medlem Hr. Kyed fremsatte en Række formelle Betragtninger, der naturligvis gik ud paa, hvor skæbnesvangert det var at lovgive om et saadant Forhold paa Finansloven. Hans Betragtninger gik endvidere ud paa, at denne Anmærkning var uoverskuelig i sine Virkninger og skæbnesvanger i sine Konsekvenser. Hvad det uoverskuelige i Virkningerne angaar, kan det ærede Medlem jo se paa de tørre Tal, at uoverskuelige er de dog ikke. Og hvad de skæbnesvangre Konsekvenser angaar, da staar det for mig saaledes, at Anmærkningen sandsynligvis kan bevirke, at vi selv kan producere det Sukker, vi forbruger her i Landet, og det er temmelig meget; at det skulde være særlig skæbnesvangert, kan jeg ikke faa Øje paa.

Det ærede Medlem var meget bekymret for, hvordan det skulde gaa mit Parti; at gaa med til en Anmærkning paa Finansloven var noget ganske uhørt. Nu er det dog ikke ganske uhørt, for der findes en Række Anmærkninger paa Finansloven. Og hvad vor Stilling til Lovgivning paa Finansloven angaar, vil jeg sige, at der er jo mange andre rent principielle Spørgsmaal, der har været fremme der. Vi opfatter Forholdet saaledes, at Finansloven skal indeholde Forslag om de Bevillinger, som fremkommer i Kraft af de bestaaende Love; men der er jo ikke et Aar, hvor en Finanslov gaar gennem Rigsdagen uden at indeholde en Række Ting, som der ikke staar noget om i nogen Lov, en Række Anmærkninger, som træder i Virksomhed, for saa vidt visse Forudsætninger opfyldes. Hele § 27 i Finansloven er i Virkeligheden en eneste stor Anmærkning: for saa vidt dette eller hint sker i Finansaaret, føres Bevillingerne à jour. Derfor er der i dette Forhold for os intet i Retning af Lovgivning paa Finansloven. Den rent formelle Betragtning skal jeg derfor ikke komme ind paa.

Der næst fremsatte det ærede Medlem en Række partipolitiske Betragtninger. Han nærede en vis Bekymring — den Slags Bekymringer, som man jo ved hvor dybt bundet i Sindelaget — for, hvordan det skulde gaa mit Parti, hvis vi gik med til saadan noget, og navnlig en lang Række Bekymringer for, hvorledes det skulde gaa det radikale Parti —, men det bliver det deres egen Sag at klare. For vort Vedkommende vil jeg sige, at vi mener, at vi ved at gaa med til dette er i god Overensstemmelse med vor Fortid, og vi er endvidere i god

Overensstemmelse med hele Rigsdagens Fortid, for det er jo slet ikke første Gang, noget saadant sker. Naar der ikke kan blive Tale om, som vi fra vor Side havde ønsket det, som jeg havde ønsket det, og som *Roedyrkernes Repræsentanter* havde ønsket det, at der kunde blive fremsat Forslag om en Ordning, der gik ud paa Nedsættelse af den indenlandske Afgift, hvilket naturligvis ikke kunde ske, uden at der blev vedtaget en særlig Lov, saa ser jeg ikke, at det volder nogen Betænkelse at løse Spørgsmaalet ad denne Vej, og de Bekymringer, der blev udtalt for, at man ikke skulde kunne faa det herved i Salen til Diskussion, har jo intetsteds hjemme; det viste den lange Tale, det ærede Medlem holdt i Gaar, og det vil den Forhandling vise, der antagelig vil finde Sted her i Dagens Løb. Den formelle og politiske Betragtning har altsaa ingen Steder hjemme.

Men naar det ærede Medlem i denne Forbindelse — og der laa lidt Haan i hans Stemme — henviste til et Interview, der havde staaet i „Berlingske Tidende“, hvorefter det konservative Parti skulde have bøjet sig for Ministerens Argumenter, saa maa jeg sige, at jeg desværre ikke har faaet læst det paagældende Interview, men det ærede Medlem ved, at da den højtærede Handelsminister første Gang kom i Finansudvalget med et Forslag til en Ordning, — en Ordning, der altsaa ikke gik ud paa at nedsætte den indenlandske Afgift —, udtalte jeg, at jeg fandt, at det kunde ordnes ved en Anmærkning paa Finansloven, og derfor kan det lige saa godt være den højtærede Handelsminister, der har bøjet sig for mine Argumenter, som det omvendte kan være Tilfældet. Men det skal jeg i øvrigt ganske lade ligge.

Derefter fremsatte det ærede Medlem en Række spidsfindige Betragtninger over Aktieselskabet De danske Sukkerfabrikker, og det var ganske ejendommeligt at lægge Mærke til, at den Side af Sagen, som er Kærnen i den, var det ærede Medlem aldeles ikke inde paa. Naar han ikke var inde derpaa, tror jeg, jeg kan gætte mig til, hvad Aarsagen dertil var. Men i denne Forbindelse vil jeg gerne nævne nogle smaa Fejl, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i netop i Omtalen af De danske Sukkerfabrikker. Uden at jeg føler mig kaldet til at være deres Defensor — det kan de nok klare selv — vil jeg dog sige, at naar det ærede Medlem Hr. Kyed siger, at dette Selskab har sin Aktiekapital i Behold og ejer store Reserver o. s. v., saa er det for saa vidt rigtigt. Men man *ejer* jo ikke sin Aktie-